

Recept na večný život

Je chvíľa smrti úplným zničením ľudskej osoby, alebo je prechodom do nového nekonečného rozmeru existencie? Vyhýbanie sa priamej odpovedi na otázku zmyslu nevyhnutnosti smrti spôsobuje, že život stráca svoju autentickosť a prikrýva sa plášťom pokrytectva. Je potrebné otvárať sa na tajomstvo človeka a hľadať v ňom skrytú prítomnosť Ježiša Krista, lebo jedine on dáva odpoveď na otázku zmyslu môjho utrpenia a smrti.

„Treba hľadať,“ píše Pascal. „Ak ti hovoria, že musíš hľadať, nerobia to z dôvodu svätej horlivosti zbožného človeka. (...) Hovoria, že musíme hľadať nie z nábožnosti alebo z obyčajnej zvedavosti, ale pre naše osobné dobro. Prekvapuje a desí ma ľahostajnosť voči nasledovnej veci: večnosť, ktorá prináša so sebou smrť, je taká vznešená záležitosť, tak hlboko sa nás dotýka, že by sme museli byť zbavení všetkého citu pre logiku, keby sme zostali k tomuto problému ľahostajní. (...) Pre človeka nie je nič dôležitejšie ako jeho životné poslanie;

nič nie je znepokojujúcejšie ako večnosť, ktorá ho určite očakáva. Za to voči iným veciam sa človek stavia úplne inak: bojí sa, dúfa, je prezieravý, informuje sa. A ten istý človek, ktorý strávi veľa dní a nocí v hneve a beznádeji pre neúspech v kariére, smeruje bezmyšlienkovite k smrti, ktorá je stávkou o všetko. Je pre mňa strašné vidieť, ako sa človek s veľkým záujmom usiluje o malé a pomíňajúce sa veci, a z úžasnou ľahostajnosťou sa stavia k tomu, čo je veľké a večné.“

Je to nepochopiteľné zatemnenie mysle a srdca, zapríčinené tým, o čom

hovorí Ježiš: „Svetlo prišlo na svet, a ľudia milovali tmu viac ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé“ (Jn 3, 19). Na to, aby sa ľudia zobudili z letargie a uvažovali o svojej smrti, používa Pascal posledný argument: „Ak sa veriaci mýli a naozaj za prahom smrti je len mlčanie a temnota, nikdy sa o tom nedozvie. Ak sa však neveriaci mýli a niečo jestvuje, tak celú večnosť poniesie následky svojho omylu.“ ▶

Jediný zásadný postoj človeka tvárou v tvár smrti je totiž priľnutie ku Kristovi Môže sa to udiat' len v „temnote viery“, o ktorej píše svätý Ján z Kríža. Tu neexistuje empirická skúsenosť; treba jednoducho urobiť osobné rozhodnutie a prijať radostnú zvesť o spásu, ktorú nám odovzdali apoštoli. Lebo pre mňa a pre moju spásu sa Boh stal na konkrétnom mieste a v konkrétnom čase opravdivým človekom. Vzal na seba moje hriechy a hriechy všetkých ľudí. Poncius Pilát ho v Jeruzaleme odsúdil na smrť a pochovali ho. Tretieho dňa vstal z mŕtvych, ako predpovedal, a mnohokrát sa zjavil svojim apoštolom a učeníkom. Svojou smrťou a zmŕtvychvstaním definitívne

Kresťanstvo nie je ani vec, ani myšlienka, ale je to osoba Ježiša Krista, ktorý svojím zmŕtvychvstaním premohol smrť.

zvíťazil nad hriechom a smrťou a pozýva každého človeka, aby mal účasť na jeho víťazstve. Ježiš hovorí: „Ja som vzkriesenie a život. Kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie. A nik, kto žije a verí vo mňa, neumrie naveky“ (Jn 11, 25 – 26).

Aby sme vystúpili z beznádeje a nezmyselného otroctva hriechu a smrti, treba sa oprieť v nádeji proti nádeji o skutočnosť, že Boh ma miluje až do krajnosti (porov. Jn 13, 1). Stal sa opravdivým človekom, spojil sa so mnou a zostane so mnou až do skončenia sveta (porov. Mt 28, 20) v tajomstve Eucharistie, aby mi dal účasť na svojom zmŕtvychvstaní. Mnoho poslucháčov sa pohoršovalo, keď hovoril o Eucharistii: „Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta... Veru, veru, hovorím vám: Ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život. Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň. Lebo moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj“ (Jn 6, 51. 53 – 55).

Len vtedy budem vytrhnutý z pekelných beznádeje hriechu a smrti, ak sa s celou svojou hriechosťou ako márnratný syn vrhnem do náručia Ježišovi, ktorý na mňa čaká vo sviatosti zmiernenia a po vyznaní hriechov ho prijmem v Eucharistii do svojho srdca. Eucharistia je zmŕtvychvstalý Kristus vo svojom oslávenom človečenstve, a preto je najväčším pokladom a stredobodom celého vesmíru.

André Frossard, známy francúzsky novinár a spisovateľ, objavil tajomstvo skutočnej prítomnosti Boha v Eucharistii vďaka náhodnému stretnutiu s Najsvätejšou sviatosťou počas adorácie v jednej z parížskych kaplniek. Takto opisuje príbeh svojho obrátenia v knihe Boh a ľudské otázky: „Sadol som si do kaplnky ako ateista a o niekoľko minút neskôr som vyšiel z nej ako kresťan. Bol som svedkom svojho vlastného obrátenia, naplnený úžasom, ktorý trvá dodnes...“

Mal som vtedy už dvadsať rokov. Na ulici Ulm som vošiel do kaplnky rehoľných sestier od Adorácie, aby som pohľadal kolegu, s ktorým som mal ísť na obed.

To, čo vám chcem porozprávať, nie je príbeh nejakého intelektuálneho objavu. Je to správa o fyzickej skúsenosti, o takmer laboratórnom pokuse. Keď som otváral železnú bránu kláštora, bol som

„Jediným rozumným postojom človeka tvárou v tvár smrti je totiž priľnutie ku Kristovi.“

ateista. Ateizmus má veľa foriem. Je ateizmus filozofický, ktorý začleňuje Boha do prírody a odoberá mu osobný rozmer a všetky veci chápe len v rozsahu ľudskej inteligencie. Nič nie je Bohom, všetko je božské. Takýto ateizmus vedie k panteizmu vo forme akejsi ideológie. Vedecký ateizmus odmieta hypotézu Boha ako nevhodnú pre vedecké analýzy a pokúša sa vysvetliť existenciu sveta len cez vlastnosti hmoty; nepýta sa, odkiaľ pochádza. Navyše radikálny marxistický ateizmus Boha nielen neguje, ale poslal by ho na dovolenku, aj keby existoval. Jeho dotieravá prítomnosť by prekážala „slobodnej vôli“ človeka. Existuje tiež ateizmus, ktorý je najrozšírenejší a ktorý dobre poznám. Je to idiotský ateizmus. Taký bol môj ateizmus. Idiotský ateizmus si nekladie otázky. Považuje za prirodzený pobyt človeka na ohnivej guľi, pokrytej tenkou vrstvou suchého blata a otáčajúcej sa okolo svojej osi, ktorá sa nadzvukovou rýchlosťou ťahá okolo Slnka – niečo ako vodíková bomba, prítáhovalá miliónmi lampiónov (hviezdami) so záhadným pôvodom a neznámym cieľom. Keď som prechádzal cez dvere kaplnky, bol som ešte takýto ateista. Zostal som však vnútri. Prítomní, ktorých som videl proti svetlu, vrhali len tieň, medzi ktorými som nemohol spoznať svojho priateľa. V hĺbke kaplnky žiarilo čosi ako slnko. Nevedel som, že je to Najsvätejšia sviatosť.

Nikdy som nezažil trápenie pre lásku, ani nepokoj, ani zvedavosť. Náboženstvo bolo starou chimérou a kresťania zaostalým druhom na historickej ceste evolúcie. Dejiny sa pridali k nám, k ľavicu, a problém Boha bol vyriešený jeho popretím najmenej pred dvomi, tromi storočiami. V mojom prostredí sa náboženstvo považovalo za také nemoderné, že sme už neboli ani antiklerikáli, iba ak počas volieb... Ešte dnes vidím toho dvadsaťročného chlapca, seba samého. Nezabudnem na jeho strnutie, keď sa pred ním náhle začal z hĺbky kaplnky vynárať svet, iný svet – s neznesiteľným jasom, so šia-

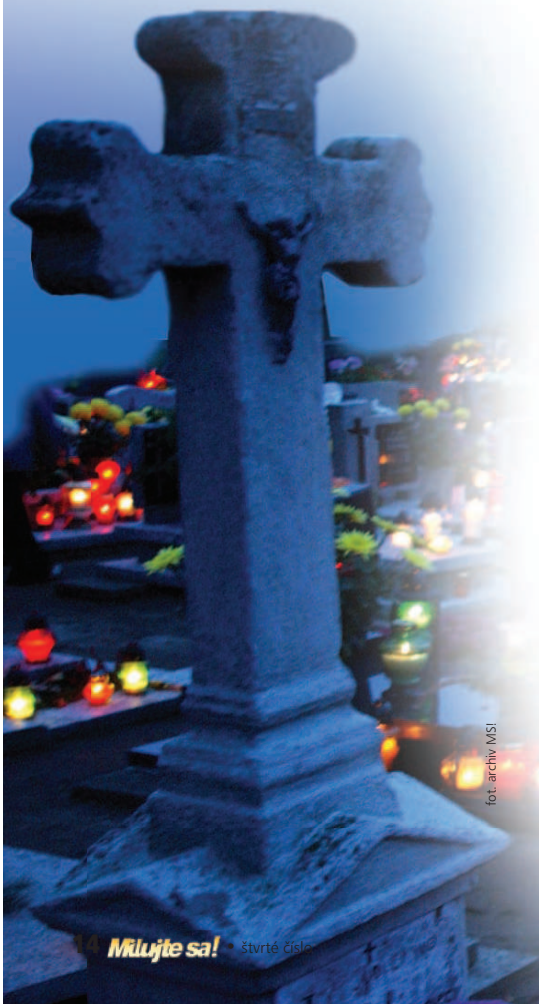

foto: archiv MSI

lenými súvislosťami, svet, ktorého svetlo zjavovalo a súčasne zakrývalo prítomnosť Boha, toho Boha, o ktorom by ešte pred chvíľou prisahal, že existuje len v ľudskej fantázii. Súčasne ho zaplavila silná vlna slasti a radosti, ktorá môže zlomiť srdce a na ktorú sa nedá zabudnúť dokonca ani v najťažších chvíľach života, často preniknutých strachom a nešťastím. Odvtedy nemá inú úlohu, iba svedčiť o tej slasti a prenikavej čistote Boha, ktorý mu jedného dňa ukázal kontrast, z akého blata bol pozliepaný... To svetlo, ktoré som nevidel telesnými očami, nebolo to, ktoré nás osvecuje alebo spôsobuje opálenie. Bolo to svetlo duchovné, poučujúce – akoby jas pravdy, ktoré mi definitívne poprevracalo rebríček hodnôt. Od chvíle, keď som ho uzrel, môžem povedať, že pre mňa existuje len Boh a všetko ostatné je len hypotéza...

Pokiaľ sa jedná o moju slobodnú vôľu, používam ju vlastne až po svojom obrátení, keď som pochopil, že len Boh nás môže zachrániť zo všetkých závislostí, do ktorých by sme bez neho upadli.

Zdôrazňujem, toto bola objektívna skúsenosť, takmer fyzikálna, a nemám cennejší odkaz ako toto: Okrem tohto sveta, ktorý nás obklopuje a ktorého časťou sme aj my, jestvuje iná skutočnosť, omnoho konkrétnejšia než tá, do ktorej skladáme nádeje. Je to definitívna skutočnosť, voči ktorej už niet otázok.“

Po mnohých rokoch, už ako svetoznámy spisovateľ a novinár, povedal: „Ako reagovať na poznanie, že kresťanstvo je pravdivé? Čo urobiť, keď zistím, že existuje Pravda a tá Pravda je osobou?“

Kresťanstvo nie je ani vec, ani myšlienka, ale je to osoba Ježiša Krista, ktorý svojím zmŕtvychvstaním premohol smrť a zostal s nami vo sviatosti zmierenia a Eucharistie, aby nás mohol viesť do večného života v nebi. Každý človek môže dostať jeho božskú lásku a večný život zadarmo; musí splniť len jednu podmienku: v temnote viery úplne dôverovať Ježišovi a zveriť mu celý svoj život. To je jediný recept k plnosti šťastia a k dosiahnutiu večného života v nebi. Premárniť takú šancu by bolo vrcholom nerozumnosti a hlúposti.

páter M. Piotrowski TChr ■

*Ja som vzkriesenie
a život. Kto verí vo mňa,
bude žiť, aj keď umrie“
(Jn 11, 25).*